



Arrest

nr. 78 201 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 november 2011 verklaart het bestuur de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij zijn land heeft moeten verlaten wegens politieke redenen en hij verwijst daarbij naar de problemen die moslims in Pakistan kennen. Betrokkene verzuimt het echter om hiervan bewijzen voor te leggen, die deze loutere bewering kunnen staven. Hij verwijst hierbij bovendien naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, maar levert geen persoonlijke bewijzen. Verder verklaart betrokkene dat hij snel zijn land diende te verlaten, waardoor hij geen tijd had om er een machtiging tot verblijf aan te vragen. Eveneens verklaart hij dat hij onmogelijk naar Pakistan kan terugkeren, aangezien zijn leven er in gevaar zou zijn. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kunnen deze elementen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden.

Verder is betrokkene van mening dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem een onoverkomelijk nadeel zou opleveren en dat de verplichting om de verblijfsmachtiging in Pakistan aan te vragen daarom een onevenredigheid zou betekenen tussen zijn belangen en het door hem geleden nadeel en de belangen van de Belgische staat. In dezelfde zin zou een terugkeer naar zijn land een buitengewone inspanning van hem vragen. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere beweringen kunnen staven en hierbij dient opgemerkt dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft de bewering dat het voor betrokkene een buitengewone inspanning zou betekenen om naar Pakistan terug te keren: het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Zij betoogt verder dat zij, bij lezing van de redenen waarop de bestreden beslissing steunt, vaststelt dat het bestuur het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in art. 9bis van de vreemdelingenwet miskent. In de derde alinea van de motivering van de bestreden beslissing lijkt het bestuur dit begrip gelijk te stellen met een “ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”. Op deze wijze wordt het begrip “buitengewone omstandigheden” miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een dergelijk ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou aantonen. Door de door de verzoekende partij aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet en in het bijzonder het daar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij betoogt verder dat, door na te laten haar concrete situatie te onderzoeken, onder meer betreffende de problemen die ervoor zorgden dat zij naar België moest komen en haar verhinderen om zelfs tijdelijk terug te keren, alsook betreffende haar kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in haar land van herkomst, de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt. Op deze manier worden immers niet alle voor de bestreden beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

De verzoekende partij stelt dat om voorgaande redenen de bestreden beslissing art. 9bis van de vreemdelingenwet, de formele en materiële motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Wat de draagwijdte betreft die het bestuur aan het begrip "buitengewone omstandigheden" gegeven heeft in de bestreden beslissing, kan het betoog van de verzoekende partij niet gevolgd worden. In de derde alinea van de motivering van de bestreden beslissing wordt inderdaad gesproken over een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, maar hieruit blijkt slechts dat het bestuur wel degelijk de belangen van de verzoekende partij heeft afgewogen tegen de gevolgen van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het "lijkt" alsof het bestuur dit begrip gelijkstelt met een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel". De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip "buitengewone omstandigheden" effectief ook gelijkstelt met "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel". Dit blijkt ook in het geheel niet uit de rest van de bestreden beslissing.

Bovendien bevat de bestreden beslissing nog andere motieven, waaruit blijkt dat de verzoekende partij de elementen die zij aanbracht op geen enkele manier kon bewijzen. De verzoekende partij geeft dit overigens in haar feitenrelaas in haar verzoekschrift ook toe: *"Hij vroeg echter geen politiek asiel aan omdat hij momenteel niet beschikt over de nodige documenten om de in Pakistan ondervonden problemen te bewijzen"*. De verzoekende partij geeft dus toe dat zij de problemen die zij beweert te ondervinden in haar land van herkomst, niet kan aantonen. De bestreden beslissing bevat dienaangaande de volgende motieven, die de verzoekende partij dus niet kan weerleggen in haar verzoekschrift: *"Betrokkene verklaart dat hij zijn land heeft moeten verlaten wegens politieke redenen en hij verwijst daarbij naar de problemen die moslims in Pakistan kennen. Betrokkene verzuimt het echter om hiervan bewijzen voor te leggen, die deze loutere bewering kunnen staven. Hij verwijst hierbij bovendien naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, maar levert geen persoonlijke bewijzen. Verder verklaart betrokkene dat hij snel zijn land diende te verlaten, waardoor hij geen tijd had om er een machtiging tot verblijf aan te vragen. Eveneens verklaart hij dat hij onmogelijk naar Pakistan kan terugkeren, aangezien zijn leven er in gevaar zou zijn. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere beweringen kunnen staven."*, en *"Verder is betrokkene van mening dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem een onoverkomelijk nadeel zou opleveren en dat de verplichting om de verblijfsmachtiging in Pakistan aan te vragen daarom een onevenredigheid zou betekenen tussen zijn belangen en het door hem geleden nadeel en de belangen van de Belgische staat. In dezelfde zin zou een terugkeer naar zijn land een buitengewone inspanning van hem vragen. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere beweringen kunnen staven."* Uit voorgaande blijkt dat het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze besliste dat het aan de verzoekende partij zelf is om de nodige bewijzen van haar beweringen bij te brengen, en indien zij dit nalaat, zoals in casu, dat de opgeworpen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

Verder betwist de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing op geen enkele concrete wijze: *“Wat betreft de bewering dat het voor betrokkene een buitengewone inspanning zou betekenen om naar Pakistan terug te keren: het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”*

Wat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot de loutere bewering dat het bestuur zou nagelaten hebben haar concrete situatie te onderzoeken. Vooreerst specificeert de verzoekende partij op geen enkele wijze welke elementen het bestuur dan wel niet in overweging zou genomen hebben, en bovendien stelt zij, zoals hierboven al werd weergegeven, dat zij de door haar opgeworpen elementen niet kan bewijzen omdat zij niet beschikt over de nodige documenten. Voor zover dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, is het dus ongegrond.

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC